

PODRUM

Kada bi Bog jednog dana počeo da nabraja šta je sačinio,
zvezde, ptice, semena, kiše, majke, bregove,
verovatno bi jednom završio. Ja sedim ovde, sam,
u ovom vlažnom podrumu, napolju pada kiša,
i brojim greške koje sam počinio, bitke koje sam vojevao,
žeđi, ustupke,
prebrajam svoje zlo, katkad čudesno, svoju dobrotu
često nadmenu, brojim, brojim, i nikad ne završavam
– a vi, vi poniznosti, vežbe moje duše,
duboki, hranljivi hlebu, večni bole moj,
sva svežina budućnosti peva u mojim zglobovima
dok me guši glad hiljada sirotih predaka,
i, o porazi, moji pratioci, koji ste me u jednom trenu
oslobodili večnog straha od poraza.

I ja sam jedan Bog u svom svemiru,
u ovom vlažnom podrumu, napolju pada kiša,
svemir jedan neistražen i beskonačan i nepredvidiv,
jedan Bog nimalo besmrtni,
zbog toga i uzdrhtao od ljubavi prema svakom potresnom
i neponovljivom trenutku.

(Sa grčkog prevela **Gaga Rosić**)